Gospod in tempeljski duhovniki

Vse navedbe bibličnih mest, dodane besedilu v oklepajih, so dodatki Jakoba Lorberja ali založbe Lorber Verlag.

1. Ozdravljenje bolnika v kopeli Betesda (Jn 5,1-13)

1 Ta dan sem šel s Svojimi učenci v bližino Jeruzalema, kjer smo prenočili v prenočišču, ki smo ga Jaz in učenci dobro poznali. Krčmar nas je bil zelo vesel in nam je veliko pripovedoval o zdajšnjem hudobnem početju v Jeruzalemu ter nam dal pripraviti prav dobro večerjo.
2 Jaz pa sem mu rekel: »Le pridi jutri gor k templju, in videl boš, kaj bom počel s farizeji! Jutri bodo natančno in brez pridržka spoznali, s kom imajo opraviti v Meni!«
3 Naš krčmar je bil tega zelo vesel in nam je prinesel obilo kruha in vina. O Meni je sicer že veliko slišal, toda tudi on še ni vedel, kdo pravzaprav sem, čeprav so mu Moji učenci o tem že nekaj namignili in je nakazano dobro sprejel. - Kmalu nato smo šli počivat.
4 Zjutraj na sabat smo odšli navzgor proti Jeruzalemu. (Jn 5,1)* Le zakaj navzgor? Ker je ležalo veliko mesto in predvsem tempelj na precej razpotegnjenem, skalnatem gorskem hrbtu, skoraj najviše pa tempelj s prostranimi dvoranami, obzidji in visoko ležečimi vrtovi. Razumljivo, da nas je krčmar, čigar hiša je stala v dolini, pospremil gor.
5 Ko smo prišli v bližino templja, smo morali najprej iti mimo kopeli Betesda *(Vedes da* = obuja ali ozdravlja), ki je bila blizu tempeljskega ovčjega hleva in imela v krogu pet dvoran. (Jn 5,2) V njih je zmeraj poležavalo veliko bolnikov: slepih, hromih, sušičnih in še z mnogimi drugimi boleznimi obteženih; čakali so na valovanje vode. (Jn 5,3) Že od Melkizedekovih časov so pripovedovali in trdno verjeli, še zlasti revno ljudstvo, da se od časa do časa spušča v kopel Gospodov angel in vzvalovi vodo. Ljudje sicer niso videli angela in so na njegovo navzočnost sklepali le iz posebnega valovanja vode.
6 Učeni farizeji sami sicer niso verjeli v angelov prihod, ampak so imeli kopel le za poseben zdravilni vrelec, tako kot tudi Rimljani in Grki; toda v svojo korist so kljub temu znali ljudstvo prepričati, da je ohranjalo staro verovanje.
7 Ko pa je voda vzvalovila - to se je zgodilo približno enkrat ali dvakrat na teden - je resnično imela tako izredno zdravilno moč, da je vsak, kdor je prvi vstopil vanjo ozdravel, četudi je imel katero koli bolezen. (Jn 5,4) Samoumevno je, da so pri tem imeli prednost le bogati in premožni bolniki in da so reveži, ker niso mogli nič plačati pogosto več let zaman čakali tam, dokler ni kak bolj usmiljen strežnik takega bolnika kot prvega potopil v vodo, in potem je tudi ta ozdravel.
8 Krčmar, ki nas je spremljal, se je zaradi tega zelo razburjal in je tako početje razglasil za nadvse podlo krivico. Pokazal Mi je tudi zelo starega, ubogega človeka, ki

je kar osemintrideset let čakal na ozdravljenje (Jn 5,5); toda še nikoli ni nobenemu umazanemu strežniku prišlo na misel, da bi ga po toliko letih vendarle pustil prvega stopiti v vzburkano vodo kopeli
9 Mene je to seveda zelo razburilo in rekel sem (Jaz) krčmarju: »Čeprav je danes sabat, bom temu človeku vendarle takoj pomagal!«
10 Ker sem že prej sam vedel in sem tudi od vrlega krčmarja slišal, kako je bilo s tem človekom, sem takoj stopil k njemu in rekel: »Bi rad ozdravel?« (Jn 5,6)
11 Bolnik Mi je žalostno odgovoril: »Najboljši gospod! Nimam človeka, da bi me dal prvega v kopel, kadar voda vzvalovi. Medtem ko se sam privlečem tja, vstopi v vodo kdo drug, ki ima prednost. (Jn 5,7) Kako naj torej ozdravim?!«
12 Nato sem mu (Jaz) rekel: »Vstani torej, vzemi svoje ležišče in odidi tja, od koder si prišel!« (Jn 5,8)
13 In bolnik je takoj ozdravel, in to na sabat, ko se po mnogih izkušnjah voda skorajda ni zganila, vzel je svojo borno posteljo in kot ozdrav-ljenec šel po šegi k duhovniku. (Jn 5,9) Zato so Judje takoj postali pozorni na to, daje ta človek ozdravel na sabat.
14 Oni (Judje) pa se za pravkar ozdravljenega sicer ne bi toliko zmenili, toda ker je prenašal na sabat svoje ležišče, je bil to zanje že velik greh in so rekli: »Danes je sabat in se ne spodobi prenašati ležišče!« (Jn 5,10)
15 On (ozdravljeni) pa jim je odvrnil: »Poslušajte! Tisti, ki meje ozdravil, mi je tudi rekel: 'Vzemi svoje ležišče in pojdi!' (Jn 5,11) Tistega, ki ima takšno oblast in mi je izkazal tolikšno dobroto, pa ubogam tudi na ta sabat! Polnih osemintrideset let mi nihče ni izkazal tolikšnega dobrega dela kakor tisti človek! Zakaj ga potem ne bi ubogal tudi na sabat?!«
16 Tedaj so ga Judje vprašali: »Kdo je torej tisti človek, ki ti je danes, na sabat, rekel: 'Vzemi svoje ležišče in pojdi!'?« (Jn 5,12)
17 Ozdravljeni in vprašani pa ni vedel, kdo sem Jaz in kako Mi je ime. Prav tako ni mogel s prstom pokazati Name, saj sem se na hitro umaknil iz prostora zaradi številnega ljudstva, kije bilo tam zbrano. (Jn 5,13)

2. Gospod pričuje o Sebi in Svojem poslanstvu kot Mesija (Jn 5, 14-27)

1 Približno po eni uri sem s Svojimi učenci odšel v tempelj, pred tem pa smo srečali družino Lazarja iz Betanije, ki sem jo poznal že od Svojega dvanajstega leta; obiskoval sem jih vsako leto ob naših romanjih v Jeruzalem in se z njimi pogovarjal o širjenju Svojega nauka. Družina in tudi naš znani krčmar so nas pospremili v tempelj in ko smo prišli tja, sem našel ozdravljenca; ta se je, ko Me je zagledal, prerinil k

Meni, Me znova začel hvaliti in se Mi zahvaljevati.
2 Jaz pa sem mu rekel: »Vidiš, ozdravel si, v prihodnje pa ne greši več, da se ti ne zgodi še kaj hujšega!« (Jn 5,14)
3 Obljubil Mi je to in ob tej priložnosti izvedel za Moje ime, kar je bilo prav lahko, saj so Me mnogi poznali od prej. Potem nas je človek zapustil, šel k zataknjenim tempeljskim Judom in jim oznanil, da sem bil Jaz, Jezus, tisti, ki sem ga ozdravil. (Jn 5,15)
4 Tempeljski Judje so se razkačili in Me začeli preganjati, se prerivati k Meni, da bi Me takoj zgrabili in ubili, ker sem to storil na - še povrh vsega - tako veliki sabat. (Jn 5,16)
5 Krčmar je opazil razkačeno premikanje Judov, ki jih je nadvse sovražil, in Mi svetoval, naj se kar se da hitro umaknem, sicer se Mi zlahka utegne zgoditi kaj hudega.
6 Jaz pa sem ga potolažil in rekel: »Ne boj se; dokler Jaz sam nočem, Mi ne bodo mogli storiti nič! Toda brž ko Me bodo začeli spraševati, jim bom odkrito povedal, kdo sem, in šele potem boš videl, kako bodo besneli - a za zdaj se ni treba tega nikomur bati!«
7 Medtem ko sem to zasebno govoril krčmarju, so bili razkačeni Judje tudi že pri Meni in Me nahrulili: »Zakaj si storil to na visoki sabat in si ga oskrunil pred vsem ljudstvom? Ali ne bi mogel tega storiti jutri, pa bi bolniku še dovolj zgodaj pomagal in visoki sabat ne bi bil oskrunjen?!«
8 Jaz sem zelo resno pogledal razkačene Jude in jim čisto preprosto dejal: »Moj Oče (v nebesih) nepretrgoma deluje in tudi Jaz delujem tako!« (Jn5,17)
9 Tedaj so se tempeljski Judje še bolj razkačili in si prizadevali, da bi Me zgrabili in takoj ubili. Ljudstvu so namreč kričali: »Ni dovolj, daje oskrunil visoki sabat, ampak je sramotil tudi Boga, ker Gaje imenoval svojega Očeta in se delal enakega z Bogom! Zato ga pri priči zgrabite in zadavite!« (Jn 5,18)
10 V templju je nastal zdaj pravi direndaj in nekateri so Me poskušali zgrabiti, Jaz pa sem se vzburil in zapovedal mir.
11 Takoj se je tudi vse umirilo in Jaz sem rekel razkačenim Judom: »Resnično, resnično vam povem: Jaz kot Sin ne morem delati ničesar sam iz Sebe - ampak le to, kar vidim, da dela Oče! Kar namreč dela Moj Oče, enako delam tudi Jaz! (Jn 5,19) Oče ima namreč Sina rad in Mu pokaže vse, kar dela sam, in še večja dela od teh Mu bo pokazal, tako da se boste silno čudili. (Jn 5,20) Kakor namreč Oče obuja mrtve in jim daje življenje, tako tudi Sin daje življenje, komur hoče. (Jn 5,21) Povem vam, vi slepci: Oče v nebesih nikogar ne sodi, ampak je prepustil vso sodbo Meni, Svojemu Sinu (Jn 5,22), da bi vsi ljudje - Judje in pogani - častili Sina prav tako, kakor častijo

Očeta. Kdor pa ne časti Sina, tudi ne časti Očeta, ki Ga je poslal.« (Jn 5,23)
12 Ko sem tako govoril, je bilo vse tiho in razkačeni Judje so molčali; ker sem Jaz tako hotel.
13 Jn zato sem govoril naprej in rekel: »Resnično resnično, kdor posluša Mojo besedo in res veruje v Tistega, ki Me je poslal k vam, ljudem na tej zemlji, ima večno življenje, in s svojo dušo nikdar ne pride v obsodbo, kije smrt materije, temveč je s takšno resno in živo vero iz smrti prodrl v resnično, večno življenje! (Jn 5,24)
14 In spet vam povem: Resnično resnično, pride ura in je že zdaj, ko bodo na telesu in duši mrtvi slišali glas Božjega Sina, in tisti, ki mu bodo verujoče prisluhnili, bodo zato tudi večno živeli! (Jn 5,25) Kakor ima namreč Oče življenje sam v Sebi, tako je dal tudi Sinu od vekomaj, da ima življenje sam v Sebi. (Jn 5,26) Dal Mu je tudi oblast, da sodi vse ljudi, in to zato, ker je večni Božji Sin zdaj za ta čas tudi Sin človekov.« (Jn 5,27)

3. Gospod govori o pričevanju Svojih del (Jn 5, 28-39)

1 Tedaj so mnogi ostrmeli in se začeli zelo čuditi tem Mojim besedam. Nekateri so menili, daje to bogokletje, kakršnega še ni bilo.
2 Drugi so spet dejali: »Ne, resnično, nekaj mora biti na tem; kaj takega namreč še noben človek ni nikoli govoril o sebi!«
3 Jaz pa sem jim rekel: »Pride ura, v kateri bodo vsi, celo tisti, ki so v grobovih (s tem so bili mišljeni pogani, česar Judje niso razumeli), slišali Moj glas in tisti, ki so delali dobro, bodo vstali v življenje - tisti pa, ki so delali hudo, bodo deležni obsodbe, ki je resnična smrt duše.« (Jn 5,29)
4 Nekateri so zdaj spet začeli godrnjati, drugi pa so spet rekli: »Ta človek seje prevzel in zdaj začenja že prav pošteno česnati! Saj vendar govori o sebi tako, kot da bi bil eno z Bogom!? Kdo je kdaj slišal kaj takega?!«
5 Jaz pa sem rekel: »Zelo se motite, ko o Meni tako sodite; Jaz kot človek tudi ne morem sam od Sebe ničesar storiti. Zmeraj pa poslušam Očetov glas v Sebi in kakor ga slišim, tako ravnam, govorim in sodim, in Moja sodba je pravilna, ker ne izpolnjujem Svoje človeške volje, ampak le voljo Svojega Očeta, ki Meje poslal v ta svet. (Jn 5,30) Ce bi Jaz kot človek pričeval sam o Sebi, bi bilo takšno Moje pričevanje lažno (Jn 5,31); toda obstaja drugi, ki Ga vi ne poznate in Ga nikoli niste spoznali, in pričuje o Meni po Mojih dejanjih, ki so že povsod znana, zato še predobro vem, da je pričevanje, s katerim pričuje o Meni, povsem resnično. (Jn 5,32)
6 Vi ste napotili poslance k Janezu in videli, da je pričeval o resnici. (Jn 5,33) Meni se pa, kot vidite, ni treba opirati na človeško pričevanje; kajti Jaz pričujem sam o Sebi iz

Očeta, in to počnem zato, da bi vi vsi postali resnično blaženi. (Jn 5,34) Le zakaj tega nočete sprejeti?«
7 Tedaj so rekli nekateri: »Če je po tvoji besedi Janez pričeval o resnici, tedaj je bilo njegovo pričevanje tako in tako dobro in zadostno; čemu naj nam zdaj rabi še tvoje posebno pričevanje?! Po Janezovem pričevanju lahko namreč tako in tako postanemo blaženi.«
8 Jaz sem rekel: »Janez je bil pač svetilka, ki gori in močno sveti, vi pa ste šli k njemu samo zato, ker ste se hoteli le nekoliko veseliti ob njegovi luči. (Jn 5,35) Jaz pa imam o Sebi pričevanje, ki je večje kakor je bilo Janezovo; dela namreč, ki Mi jih je dal narediti Moj Oče, prav ta dela, ki jih opravljam pred očmi vsega sveta, povsem resnično pričajo, da Me je Oče poslal k vam kot Svojega Sina. (Jn 5,36)
9 In prav ta Oče, ki Me je zdaj poslal k vam, je že dolgo pričeval o Meni po ustih prerokov, čeprav nihče od vas ni nikoli slišal Njegovega glasu ne videl Njegovega obličja. (Jn 5,37) Slišali ste sicer Njegovo besedo iz *Pisma prerokov;* toda ta beseda ne prebiva v vas, ker zdaj ne verjamete Tistemu, ki Gaje On poslal k vam. (Jn 5,38)
10 Iščite sami v *Pismu,* o katerem mislite, daje v njem vaše večno življenje! In glejte, prav *Pismo* stokratno in tisočkratno pričuje o Meni! (Jn 5,39)
11 Kaj imate zoper Mene? Ali ni tako prav, da pridem k vam brez zunanjega ugleda, da ne bi poštah malodušni, obupani in zelo boječi?! Je Elija, ko je prejel prerokbo o Mojem prihodu v duhu, torej tudi duhovno, morda videl Jehova iti mimo v viharju ali v ognju, ko je bil skrit v votlini? Ne, v rahlem šumljanju je šel Jehova mimo! In glejte, to je zdaj tu pred vašimi očmi! Zakaj vendar tega nočete verjeti? Mar niso Moja dela, ki sem jih naredil že pred tisoč in spet tisoč pričami, najresničnejše pričevanje za to? Je že kdaj kdo na svetu naredil kaj takega?«

4. O zakrknjenosti tempeljskih Judov (Jn 5, 40-47)

1 Nekateri Judje so rekli: »Tvoja dejanja so sicer zelo nenavadna, toda ti sam nisi niti najmanj ugleden za to, in poleg tega delajo eseni prav ista znamenja, čeprav so naši sovražniki, vendar pa se hvalisajo Judom, da bo Mesija izšel iz njihovih vrst.«
2 Jaz sem rekel: »Oh, še predobro vas poznam! Ne veste šele od zdaj, ampak že dolgo, kako delajo eseni svoje čudeže, in upravičeno ste se že večkrat bojevali proti temu in ste tudi ljudstvu že večkrat uspešno pokazali esenske sleparije; kajti na takšne umetelnosti in zvijače se vi spoznate prav tako dobro kot eseni in glede ugleda Svoje osebe tudi nisem ravno zadnji med vami. Torej to sploh ni razlog, da Me nočete priznati in sprejeti kot to, kar v resnici sem, - ampak, povsem preprosto povedano, nočete priti k Meni, da bi od Mene in iz Mene imeli večno življenje. (Jn 5,40)

3 Jaz seveda - zaradi kakšnega večjega in zunanjega ugleda - ne sprejemam časti od ljudi (Jn 5,41), ker Mi tako in tako nikoli ne bi mogli dati večje, kot je ta, ki prebiva v Meni; toda Jaz vas poznam s povsem druge strani! Zaradi vašega napuha, vaše ljubezni do sveta in do samega sebe v vas že zdavnaj ni več ljubezni do Boga - in zato Me ne sprejemate!« (Jn 5,42)
4 Nekateri Judje so se spet oglasili: »To so sicer prav lepe in modre besede, ki pa še zdaleč ne dokazujejo, da si zdaj naenkrat prav ti obljubljeni Mesija! Morda si - in to vsekakor lahko sprejmemo, če hočemo - prerok v Njegovem imenu, čeprav je zapisano, da iz Galileje noben prerok ne vstane; toda, da bi bil kak Mesija - o tem ne more biti niti govora! Imamo prav ali ne?«
5 Jaz sem rekel: »Nikakor; toda najiskreneje vam hočem povedati, kako je s to stvarjo! In tako poslušajte: K vam nisem prišel kot prerok v imenu prihajajočega Mesija, ampak kot sam obljubljeni Mesija v imenu Svojega Očeta, s katerim sem eno; o tem najresničneje pričujejo Moja dela, ki jih opravljam, vi pa Me kljub temu ne sprejemate! Če pa bo prišel kdo drug z velikim pompom v svojem lastnem, nadvse sebičnem imenu, ga boste gotovo brez pomisleka sprejeli! (Jn 5,43) Toda le kako bi Mi tudi lahko verjeli vi, ki vsi izkazujete čast drug drugemu in pustite, da vas tudi ves svet časti, toda tiste skromne slave, ki je od Boga, niste nikoli iskali in je tudi zdaj ne iščete!« (Jn 5,44)
6 Judje so rekli: »No prav, - javno si izrekel, daje vsemogočni Bog tvoj Oče! Če torej ne ravnamo prav, ko ti ne verjamemo, nas obtoži pri svojem Očetu, pa se bo že pokazalo, kaj nas bo zaradi tega doletelo!«
7 Jaz sem rekel: »Oh, nikar ne mislite, da vas bom Jaz tožil pri Svojem Očetu! Nekdo drug je, ki vas bo tožil, in to je Mojzes, za katerega upate, da bo prej še enkrat prišel z Elijem. (Jn 5,45) In on je tudi prišel, toda vi ste ga prav tako malo spoznali kot zdaj Mene samega. (Notabene: Mojzesov duh je bil v Zahariju, Elijev duh pa v Janezu.)
8 Če bi v svojem posvetnem čutenju kdaj verjeli Mojzesu, bi verjeli tudi Meni, kajti Mojzes je pričal o Meni. (Jn 5,46) Ker pa še nikoli niste verjeli njegovim spisom, kako bi mogli verjeti zdaj Mojim besedam?!« (Jn 5,47)
9 Judje so rekli: »Kako moreš reči, da mi, ki sedimo na njegovem sedežu, nismo verjeli Mojzesu?«
10 Jaz sem rekel: »Kar naj človek verjame, mora prej poznati, Jaz pa vam pravim, da ste poštah duhovniki samo zaradi denarja in se vam vse od vaše mladosti ni zdelo vredno niti enkrat potruditi, da bi prebrali Mojzesove spise. Zakaj pa bi se trudili, saj vam je tudi brez takšnega truda vedno šlo zelo dobro! Veste, kdo je bil zmeraj vaš Mojzes in vaši preroki? Povem vam: To je bil vaš trebuh!«
11 Zdaj so judovski duhovniki nekoliko osupili in eden je rekel: »Ah nam ne

berejo *Pisma* vsak teden ob določenem dnevnem času?! Imamo ga le pet primerkov in izvirno *Pismo,* ki se ga kot svetinje ne sme dotakniti nihče razen velikega duhovnika, ne da bi bil kaznovan s smrtjo. Kako moreš reči, da ne vemo, kaj so zapisali Mojzes in preroki?! Sami seveda ne moremo brati, zmeraj pa poslušamo, ko se bere!«
12 Jaz sem rekel: »Z ušesi seveda poslušate, kadar polnih trebuhov med branjem ne zaspite; toda iz *Pisma* s srcem niste še nikoli poslušali ničesar, ker je vaše srce s svojimi poželenji zmeraj raztreseno po vsem svetu. Zapovedi že tako in tako spolnjujete samo navidez pred očmi sveta, ker hodite okrog v duhovniških oblačilih; vam samim pa to ne pomeni nič! Tako vam govorim, ker vas poznam veliko bolje kakor kdor koli na svetu.«
13 Tedaj so začeli mnogi izmed ljudstva, ki so to poslušali, na vso moč zmerjati judovske duhovnike in godrnjati nad njimi, in ti so se takoj umaknili v svoje prostore. Jaz pa sem se s Svojimi prav tako odpravil iz templja ter z učenci, krčmarjem in Lazarjem odšel na povabilo v Betanijo, ki je bila trg, približno petnajst poljskih poti (po sedanjem merilu skoraj sedem četrtin ure zmerne hoje) oddaljena od Jeruzalema. Da so nas tam nadvse dobro sprejeli, se razume samo po sebi.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5